Р Е Ш Е Н И Е
№ 42236

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова
ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6112** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Л., ЕГН[ЕИК], чрез адвокат Я. С., срещу Решение № 1015/23.03.2026 г., постановено по АНД № 1650/2025 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 122-ри състав, с което е изменил Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 10068328 издаден на 13.12.2024 г. от СДВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 4 във връзка с ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДвП, като е намалил размера на глобата от 200 на 100 лв.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че СРС не е изяснил авторството на нарушението, не е обсъдил несъответствието относно часа на извършването му и не е събрал необходимите доказателства. Искането до съда е за отмяна на решението и отмяна на ЕФ.

Постъпила е молба – частна жалба от 28.04.2026 г., с която на основание чл. 248 от ГПК от касатора се претендира присъждане на разноските по делото и за заплатен адвокатски хонорар в размер на 306,78 евро. Сочи се, че такива са дължими, поради частично изменение на ЕФ.

В съдебно заседание касаторът, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила писмена

защита от адвокат С. от 02.10.2026 г., в която се поддържат доводите изложени в касационната жалба и се излагат допълнителни съображения относно доказването на конкретното измерване на скоростта, липса на отразяване на секундите, в които е извършено нарушението, авторството му и спазването на процесуалните правила. Претендира се присъждане на разноски.
Ответникът - СДВР, редовно призован, не изпраща представител.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебно решение, подлежащо на касационно обжалване, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
СРС правилно е установил фактическата обстановка въз основа на събраните по делото писмени и веществени доказателствени средства, като е приел, че на 18.08.2023 г., в 18:50 часа, в [населено място], по Околовръстен път до номер 333, с посока на движение от [улица]към [улица], извън населено място, е установено и заснето с автоматизирано техническо средство С. М2, с идентификационен номер MD 1197, движение на лек автомобил „Л. Р. Р. Р.“, с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост 110 км/ч. при въведено ограничение от 80 км/ч. с пътен знак В-26. След приспадане на допустимия толеранс от 3% е отчетено превишение на разрешената скорост с 30 км/ч. За установеното нарушение първоначално е издаден ЕФ серия К № 8006518 на законния представител на собственика на автомобила „Стройгруп 7“ ЕООД. Подадена е декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която е посочено, че автомобилът е предоставен за управление на Р. Л. на процесната дата за времето от 07:00 до 22:00 часа, в следствие на което първият ЕФ е анулиран и е издаден процесния ЕФ серия К № 10068328.
Нарушението е квалифицирано като повторно, като е отчетено, че последното е извършено в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 7184946 на 26.04.2023 г., с който на касатора е наложено административно наказание за същото по вид нарушение.
За установяване на тези обстоятелства по делото са приобщени електронните фишове, справка за собствеността на автомобила, декларацията по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, протокол за последваща метрологична проверка № 022-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. на БИМ, доказателства относно одобрения тип на използваното техническо средство, протокол за използване на АТСС, справки и схеми относно организацията на движението и разположението на пътните знаци, както и снимков материал от извършеното измерване.
Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.
Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача е забранено да превишава определените в разпоредбата стойности, а съгласно ал. 2, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.
В тази връзка не се споделят твърденията относно годността на използваното техническо средство. От представения протокол за последваща метрологична проверка, удостоверението за одобрен тип средство за измерване и останалите доказателства е видно, че използваната автоматизирана техническа система С. М2 с идентификационен номер MD 1197 е от одобрен тип и е преминала изискуемата метрологична проверка преди датата на нарушението. Приложеният

протокол за използване на АТСС съдържа необходимите данни за осъществения контрол, а снимковият материал установява заснетото моторно превозно средство и отчетената скорост на движение.
Правилно въззивният съд е приел, че извършването на нарушението е установено по несъмнен начин от събраните по делото доказателства. От приложения снимков материал, протокола за използване на АТСС и доказателствата относно техническата годност на използваното средство се установява, че на посочените в електронния фиш дата и място процесният автомобил се е движил със скорост, превишаваща разрешената с 30 км/ч. От представените схеми за организация на движението е видно, че за процесния пътен участък е въведено ограничение на скоростта от 80 км/ч. с пътен знак В-26.
Не се споделят възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на ЕФ. Последният съдържа задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, като съдът не установи да има разлика в часа посочен в ЕФ и на снимката, поради което няма неяснота относно времето на извършване на нарушението, доколкото същите са отразени по идентичен начин и в двете. Правилно е определено и лицето, чиято административнонаказателна отговорност е ангажирана. От представената декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП се установява, че автомобилът е бил предоставен за управление на касатора за времето и часа на нарушението. Поради това не се споделят възраженията относно недоказаното авторство на нарушението и необходимостта от извършване на лицево-идентификационна експертиза. Последният е имал възможност, ако не е бил съгласен с това обстоятелство, да посочи в декларация, че друго лице е управлявало посоченото МПС на 18.08.2023 г., в 18:50 часа. От доказателствата по делото не се установи да е била представена такава. Не се установяват и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.
Следва да се посочи, че настоящият касационен състав споделя изцяло правните изводи на СРС за приложение на по-благоприятния закон и изменението на наложеното административно наказание.
Към датата на извършване на нарушението разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е предвиждала при повторно нарушение налагане на глоба в двоен размер. В случая повторността е била обоснована с влезлия в сила на 26.04.2023 г. ЕФ серия К № 7184946, като процесното нарушение е извършено на 18.08.2023 г., тоест в рамките на едногодишния срок.
С изменението на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., законодателят е ограничил приложното поле на квалифицирания състав за повторност, като е предвидил налагането на по-тежко наказание само за изрично посочените нарушения по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6 и ал. 3, т. 6. От разпоредбата е видно, че нарушението по чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП вече не попада в приложното й поле.
Според чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. В случая последвалото изменение на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП се явява по-благоприятен закон, тъй като за установеното превишение на скоростта не се предвижда налагане на глоба в двоен размер при повторност.
Във връзка с горепосоченото, настоящият състав на АССГ приема, че правилно СРС е изменил ЕФ от 18.08.2023 г., като е приложил разпоредба на чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП и е намалил размера на наложеното административно наказание от 200 на 100 лева. Съгласно посочената разпоредба за превишаване на максимално разрешената скорост за движение извън населено място от 21 до 30 км/ч. се налага глоба в размер на 100 лева, като определеният от законодателя размер е абсолютен и не подлежи на намаляване.

На основание изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено и като такова следва да бъде оставено в сила.
По отношение на частната жалба против разпореждане №6588/20.05.2026 г. постановено по АНД № 1650/2025 г. на СРС, НО, 122-ри състав, с което е оставено без разглеждане молбата с правно основане чл. 248 от ГПК вр. чл. 63 от АПК, настоящата съдебна инстанция счита, че същата е неоснователна.
Според изложените мотиви в разпореждането въззивния съд е посочил, че вече се е произнесъл за разноските като е присъдил такива в полза на въззиваемата страна –СДВР. Освен това е приел, че според чл. 176а, ал.4 във вр. ал. 1 от АПК, след като вече е налице подадена касационна жалба, компетентен да се произнесе по искането за разноските се явява Административен съд София-град. В действителност към датата на постановяване на съдебния акт, възможността за присъждане на разноски в административнонаказателните производства е уредена в разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН. Същата предвижда, че в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Процесуалният ред в случая, по силата на препращата разпоредба на ЗАНН, е този по чл.143 от АПК. Според ал.1 на чл.143 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Условие за присъждането им е те действително да са направени и това обстоятелство да е удостоверено по надлежния ред със съответните документи.
Законът - чл. 143 АПК не третира въпроса за разноските при частична отмяна или изменение на административния акт, респективно НП или ЕФ. Поради това, на основание чл.144 от АПК следва субсидиарно да бъдат приложени нормите на ГПК, конкретно нормата на чл.78, ал.1 от ГПК, като разноските следва да се присъдят съразмерно с оглед изхода на спора (т.е. съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата). В случая ЕФ е бил изменен, тъй като с разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., законодателят е ограничил приложното поле на квалифицирания състав за повторност, като е предвидил налагането на по-тежко наказание само за изрично посочените нарушения по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6 и ал. 3, т. 6. Т.е от посоченото следва, че на жалбоподателя в производството пред въззивния съд и касационна инстанция са дължими разноски, но такива не следва да се присъждат, тъй като видно от приложените Договори за правна защита и съдействие от (24.02.2025 г. и от 28.09.2026 г.) -л. 26 към тях не са представени никакви доказателства (платежни документи), от които да се установи дали в действителност е било заплатено адвокатското възнаграждение и по какъв начин.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1015/23.03.2026 г., постановено по АНД № 1650/2025 г. на СРС, НО, 122-ри състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: